

Kázání

MUDr. V. Zikmunda z neděle 22. června 2003

Lukáš 5, 1–11: *Stalo se pak, když se zástup na něj valil, aby slyšeli slovo Boží, že on stál podle jezera Genezaretského. I ušel dvě lodi any stojí u jezera, rybáři pak, sstoupivše z nich, vypírali síti. I vstoupiv na jednu z těch lodí, kteráž byla Šimonova, prosil ho, aby od země odvezl maličko. A posadiv se, učil z lodí zástupy. A když přestal mluvit, dí k Šimonovi: Vez na hlubinu a rozestřete síti své k lovení. I odpověděv Šimon, řekl jemu: Mistře, přes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestru síť. A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb, takže se trhala síť jejich. I ponukli tovaryšů, kteříž byli na druhé lodi, aby přišli a pomohli jim. I přišli a naplnili obě lodí, takže se pohřížovaly. To uzřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, řka: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný. Hruža zajisté byla jej obklíčila i všecky, kteříž s ním byli, nad tím lovením ryb, kteréž byli popadli, a též Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteříž byli tovaryši Šimonovi. I dí Šimonovi Ježíš: Nebojž se. Již od tohoto času lidi budeš lovit. A přivezše k břehu lodí a všecko opustivše, šli za ním.*

Milé sestry a milí bratři,

1. *Zástupy se na něj valily, aby slyšely slovo Boží.* To, co se dalo tehdy na březích Genezaretského jezera, děje se i dnes, znovu a znovu, na tomto místě i na celém světě. A je docela jedno, jestli se tehdy zástupy valily na Ježíše, aby ho slyšely, anebo jestli dnes za ním přicházejí lidé na Vinohradech, na Moravě, ve Španělsku nebo v Austrálii. Ti lidé, to jsme my všichni. Přicházíme za Ježíšem, abychom slyšeli jeho slovo o království Božím. Nic na tom nemění, že jsme už více informováni, než byli tenkrát ti zvědavci, které přilákal Ježíšův věhlas a pověst o něm jako o zázračném léčiteli. My už víme, že přicházíme za tím, který z lásky k nám zemřel, aby z nás byla snata vina. Přesto nás cosi nutí, abychom to slovo odpuštění a smíření slyšeli znovu a znovu. To cosi, to nutkání, ta touha po opětovném ujištění Boží láskou, to je moc Ducha svatého. On rozhoupává zvony kapliček i katedrál po celém světě, on přivádí zástupy znovu a znovu pod kazatelnu i ke stolu Páně. Skrze Ducha svatého se

děje víra, to jeho moc působila tehdy na zástupy lidí, kteří se tlačili na Ježíše, aby mu byli co nejbližší, dokonce se ho mohli i dotknout — co kdyby z něho vyšla uzdravující síla. Tatáž moc působí i na nás a bude působit i na další pokolení.

Zkušenost nedávných desetiletí ukázala, že ani lidská zloba, ani perzekuce, ani rafinovaná snaha po vytvoření vlastní lidské spravedlnosti nedovedla vyprázdnit kostely a odtrhnout lidi od četby Bible. Není na škodu si to připomenout, kdykoli se nám zdá, že je nás málo a že dnes lidé na slovo Boží přestávají dbát. Je to moc Ducha svatého, skrze něj i náš sbor žije a bude žít tak dlouho, pokud si to bude Pán Bůh přát.

2. Bezmoc lidí. Dnešní příběh nás přivádí do situace, kterou všichni známe — lidská bezmoc. Rybáři pracovali celou noc, a nic nechytili. Úlovek by pro každého z nich znamenal obživu rodiny na celý den. Kdybychom chtěli vyjádřit jejich pocity našimi slovy, řekli bychom: ti museli být pořádně otrávení! A kdyby se tak špatný lov opakoval několik nocí po sobě, to už by je přivádělo k zoufalství! Noc po noci takhle čekat, jestli ryby zaberou, sžírat se starostí o rodinu, být sám se svým strachem, úzkostmi. Kde tu ještě zbyl prostor pro naději? Vždyť se zdá, že i Bůh mlčí, že nedbá našeho trápení, ba ani našich proseb. Myslím, že téměř každý z nás zažil někdy období, kdy nás naše lidské síly zradily a náš důvtip nám nebyl nic platný. Poznali jsme, že člověk je ve své bezmoci nesmírně závislý na pomoci někoho silnějšího, že potřebuje podporu od autority vyšší. Poznali jsme, že za lidskou bezmocí může být skryta odvrácenost od Boha, jinými slovy hřích. Na naší bezmoci je cenné snad právě to, že poznáváme prázdnotu svého srdce, začne nám být jasné, že to sami nezvládneme.

3. Přichází Ježíš a usedá do Šimonovy lodičky, aby učil zástupy. Mluví stejně tak k těm zklamaným rybářům jako k zástupu unavených, žíznivých a asi hladových lidí. Ti všichni toužili slyšet jeho slovo. Podle evangelisty Lukáše měl už Ježíš v té době autoritu vykladače Zákona, lidé však nejvíce toužili naslouchat jeho slovům o přicházejícím království Božím. I po jejich kraji, Galileji, se roznesla ta zvěst. Lidé však nerozuměli, co tím Ježíš myslí a kdy to království má přijít. Bylo na tom mnoho špatně pochopitelného, ale zároveň něco, co strašně přitahovalo. Nyní k nim Ježíš začal mluvit. Všimněte si, že usedl do lodičky. Ten sám fakt, že usedl a učil lid vsedě, znamená, že to byl hovor mírný, jako rozprávka — že to bylo pozvání do království, které nám je slíbeno, ale které už je zároveň mezi námi, totiž tehdy, když chováme Ježíše ve svém srdci. Za jiných okolností dovedl Ježíš svým posluchačům sdělit i slova těžká, o vině a trestu, o Božím soudu. Nyní však tomu tak nebylo. Vždyť hovořil ke všem vsedě, z lodičky. Byl to uklidňující, zaslubující hovor.

3. *Zajeď na hlubinu!* Ježíš dává Šimonovi příkaz, který se zdá nesmyslný, absurdní. Příkaz k lovení ryb za dne tam, kde ani v noci žádné ryby nebyly. V Šimonovi se vzepře jeho profesionální zkušenost, nedůvěřuje tomu příkazu, ale Ježíšova autorita je u něho rozhodující. *Mistře, přes celou noc pracovaše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestru síť.* Již to oslovení Mistře, v řeckém originále Epistata — Příkazateli, Veliteli — vyjadřuje Šimonovu otevřenost pro Ježíše jako Pána, který vydává příkazy. V obdobných vyprávěních u Matouše a Marka najdeme slovo učitel, ale Lukáš chce vyjádřením „Veliteli“ ukázat plnou moc Ježíšova povzbuzujícího slova. Šimon uposlechne, na rozdíl od zaslepených zatvrzelců v Nazaretu, kde Ježíšovo slovo nebylo přijato. A přece to bylo totéž slovo. Mysleme na to, sestry a bratři; na jedné straně je Šimonovo: *na tvé slovo, Pane, rozestru síť* a na druhé straně ti, od jejichž uší a srdcí se i Boží slovo odráží jako hrách od stěny. Žalm 25 říká: *On pokorné učí svým cestám* — a Šimon se rozhodl v pokoře srdce svého.

4. *A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb, takže se trhala síť jejich.* Po Ježíšových slovech přichází čin. Neuvěřitelný, ohromující. V Písmu však nečteme ani slovo o radosti z úspěšného lovu, právě naopak: *hrůza zajisté byla jej obklíčila i všechny, kteříž s ním byli.*

Hrůza z Boží moci, která se tak viditelně projevila v tomto člověku, jenž se od nich svou fyziognomií vůbec nelišil, hrůza ze svatosti Boží, manifestované v Ježíši. Šimon mluví za všechny ostatní, které ta hrůza popadla, protože konfrontace se svatostí Boží v něm odhaluje samou podstatu člověka, odvrácenost od Boha, tedy hříšnost. Právě tu odvrácenost od Boha, kterou rybáři zakoušeli při svém neúspěšném celonočním lovu. Věřící Izraelec nemohl, a ani nesměl pohledět tváří v tvář svatosti Boží. Proto ta hrůza a prosba: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný.

Už tedy ne Mistře, Veliteli, ale mesiášské oslovení Pane — Kyrie, Spasiteli!

Ježíš skutečně přinesl a přináší svatost Boží na zem. Nikdo není svatý, jen sám Bůh.

Holandský teolog Miskotte píše: Otec našeho Pána Ježíše Krista, Panovník Hospodin, je na věky a v každé vteřině času připraven se prosadit ve prospěch lidí. Právě tohle je ctnost, kterou nazýváme svatostí. Ne tedy mravní čistota ani jakákoli nadřazenost. Když se v Bibli hovoří o svatosti, pak slyšíme o tom, jak Bůh jedná: slyšíme o jeho zjevení, o jeho mocných činech, slyšíme, jak Bůh vyvoluje svůj lid a uzavírá s ním smlouvu.

Svatost, to je ta úžasná skutečnost, že Bůh si zamiloval nás, lidi.

Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů,

tedy ten, který ovládá všechny moci, řídí dějiny, proráží cestu ke

Království. A jako by tím ještě nebyla jeho blízkost vyjádřena dost jasně, pokračuje andělský chvalozpěv podle proroka Izajáše:

plná je země jeho slávy.

Tak to alespoň vidí andělé, kteří pozorují i to, co je lidskému zraku utajeno. Oni vidí celý záměr Boží s touto zemí a s námi všemi, vidí tu úžasnou cestu, kterou Hospodin koná svým slovem a skrze své proroky, cestu spojenou se zápasem proti silám zla, cestu, kterou v Ježíši Nazaretském spojil s cestami lidskými. V jeho těle šel ten úsek cesty s námi — Bůh a člověk na těžé cestě, za týmž cílem! Potvrdil nám tak, že on, Bůh Otec, nás neopouští, ale zůstane s námi a svoji přítomnost nám bude kdykoli ochoten potvrdit.

Zázračný rybolov byl jistě velkým projevem Boží moci a potvrzením Ježíše jako vykonavatele Boží moci. Přesto však nám nesmí jít především o zázrak. Evangelisté Matouš a Marek líčí povolání rybářů od Genezaretského jezera týmiž slovy, ale bez zázračného rybolovu. Jestliže evangelista Lukáš sáhl do bohatého zdroje ústní tradice o Ježíšových skutcích, učinil tak proto, aby ukázal, že povolání Šimona Petra a jeho druhů za učedníky bylo začátkem utváření církve a ruku v ruce s tím i utváření misie — šíření Ježíšovy cesty ke království Božím. Jinými slovy, misie je spjata s církví od prvopočátku, je její součástí. Od té chvíle na břehu Genezaretského jezera církev misíí žije a bude jí žít i nadále. Šlo o dílo, které se tenkrát mohlo zdát lidem stejně neuskutečnitelné, jako byl neúspěšný jejich noční lov. Byl to však začátek nastoupené cesty, kde se rozhodující silou stal Duch svatý. Zázrak je znamením zaslíbení, že Petr a jeho druhové budou konat dílo misie v síle Ducha svatého, a proto bude toto dílo úspěšné.

5. Neboj se, od této chvíle lidi budeš lovit.

Milé sestry a milí bratři, vžijme se do hrůzy, která pojala Šimona. Před jeho očima se v Ježíši Nazaretském projevila Boží moc. Boží svatost přišla na pomoc nešťastným, bezmocným rybářům, jako by ta nejvyšší láska usvědčila zoufalce, že Boží pomoc je třeba vždy očekávat, arci v plné pokoře a s prosbou: Bud' vůle tvá!

Tedy opakují: konfrontace člověka s Boží svatostí. Je snad hříšnost — ta lidská přirozenost — tím, co nám brání postavit se před tvář Boží?

Slyšíme však Ježíšova slova: Neboj se! Neboj se toho, čím jsi žil, dokud jsi mě nepoznal!

Neboj se toho, co je v tobě tak skrz naskrz lidské, nestyď se za to, že jsi člověk! Vždyť já jsem proto přišel na svět, abych tobě a ostatním, kteří jsou pokorného srdce, podal ruku a přivedl vás na cestu do království, kde vládne láska, naděje a víra.

Ježíš neplýtvá slovy. On prostě oznamuje Šimonovi novou skutečnost: od této chvíle lidi budeš lovit. Je to skutečnost oznámená tak

mocnou autoritou, že nejen Šimon, ale i Jan s Jakubem, *přivezše k břehu lodí a všecko opustivše, šli za ním.*

Milé sestry a milí bratři, i my jsme ve víře přijali skutečnost, že Pán Ježíš přišel na svět, aby nám potvrdil Boží lásku a jeho stálou přítomnost. I my jsme uslyšeli slova jeho pozvání, abychom byli dobrými svědky na cestě k jeho Království.

Nechť nám k tomu pomáhá Duch svatý.

Amen.

Pohledy na vinohradskou křesťanskou službu

Rozhovor s Martou a Jiřím Kadlecovými

Péče o potřebné, nemocné a slabé jako výraz křesťanské lásky k bližnímu patří neodmyslitelně k životu i práci Českobratrské církve evangelické (preambule řádu diakonské služby). Vybaven teorií, prospupěl jsem žhnoucím letním večerem až do přívětivého chládku domku v Holosmetkách. Povídání s manželi Kadlecovými, hlavně s Martou, ale také trochu s Jiřím, o tom, jak se tahle vznešená věta stávala a stává v našem sboru skutečností, se protáhlo až dlouho do večera.

M.Ch. *Křesťanská služba patří nejen do řádů, ale také do života sboru, co tedy toto spojení slov představuje?*

M.K. Křesťanská služba navazuje na práci diakonů, tak jak je popsána v Novém zákoně. Diakoni pečovali ve sborech prvotní církve o potřebné a snažili se o ně s přispěním sboru starat zejména v jejich chudobě, osamění nebo nemoci. Stejně tak to bylo s křesťanskou službou na Vinohradech. Dříve nebyla ze strany státu poskytována taková péče o nemohoucí a staré lidi. To, co dneska zajišťují sestřičky domácí péče nebo sociální odbor — tedy vaření, mytí, uklízení, poskytování základní hygienické péče a tak podobně — dělala pro členy sboru křesťanská služba. Navíc byla taková návštěva vždycky doplněna rozhovorem, společnou modlitbou — šlo hlavně o projevení lidského zájmu, ten je vždycky v práci křesťanské služby hodně důležitý.

J.K. Křesťanská služba je dále také důležitým místem pro sborové společenství. Je to místo, kde se shromažďují informace o potřebách jeho členů.

M.Ch. *Mluvíš, Marto, trochu v minulém čase. To znamená, že se náplň práce křesťanské služby změnila?*

M.K. Dneska je o úklid, obědy a podobné potřeby postaráno jiným způsobem. Většinou už není třeba tyto služby pro členy sboru zajišťovat, protože se o ně stará více stát. Jestli do poloviny osmdesátých let byla hlavní náplň práce vlastně sociální služba členům sboru, poskytovaná vždycky s dávkou lidského zájmu, dnes je hlavní samotný lidský zájem,

návštěvy a rozhovory.

A nemusí jít jen o rozhovory, mnohdy jsou velmi krásné třeba jen telefonáty. Někteří starší nebo nemohoucí členové sboru neradi přijímají návštěvy. Nemohou nebo nechtějí před návštěvou uklízet. Neznamená to však, že by nechtěli mít kontakt s někým ze sboru, a když jim někdo z nás zatelefonuje, dlouho a hezky si popovídají.

Neznamená to, že by se z práce úplně vytratila konkrétní pomoc s domácností nebo hygienickou péčí. Spíš se jen obrátil poměr. Zatímco dřív bylo převážnou náplní vaření, uklízení nebo základní péče o čistotu a rozhovory s modlitbou práci doplňovaly, dneska je tomu naopak.

J.K. Práce křesťanské služby se vždy řídila potřebou sboru. Vedle práce sociální a pastorační zajišťovala a zajišťuje křesťanská služba všechny sborové akce, kterých se na Vinohradech odehrává opravdu mnoho. Nesmíme zapomínat na synody, které jsou tradičně pořádány v našich prostorách.

M.K. Opravdu se to podle potřeb měnilo, pamatuji si, že po válce až do začátku šedesátých let nebyly třeba vánoční balíčky jen symbolické, ale dával se do nich cukr, máslo, základní věci, jež se tak mohly dostat k těm členům sboru, kteří si je sami nemohli obstarat, protože byly v té době vzácné.

M.Ch. *Ty jsi měla možnost sledovat naši sborovou křesťanskou službu dlouhou dobu. . .*

M.K. Práce křesťanské služby byla v našem sboru vždycky hodně spjata s paní farářovou a se sborovou sestrou. Ty vždycky věděly, co je potřeba. Vzácnou výjimkou v účasti bratří v této službě byl farář Moravec, který sám hojně navštěvoval členy sboru. Poté, co skončil svou farářskou službu sboru a bydlel dole ve sborovém domě, v práci pokračoval. V té době se začali moc hezky doplňovat s bratrem farářem Otrísalem.

Já jsem vlastně svou roli v křesťanské službě zdědila po mamince. Do práce jsem se zapojila po roce 1972, když jsme se vrátili z Ostravy, a koordinační práci jsem začala dělat na konci sedmdesátých let. To mi vydrželo do doby, než jsem pak na začátku devadesátých let začala pracovat jako sborová sestra.

Na té práci je moc hezké, že návštěvy dávají hodně také tomu, kdo je vykonává, nejen navštěvovaným. Vzpomínám si, že se jednu dobu zapojila hodně do práce sestra Fěrová, našla mezi těmi potřebnými svou spoludruženku a vlastně jí dosloužila až do smrti. Hodně důležité je, že poskytování služby sborovým členům není určitě jen v rukou těch, kdo chodí na schůzky křesťanské služby. Spíš je to opravdu taková široká práce, třeba sestra Langrová nebo sestra Kyselová či Jandová chodí po návštěvách a různě pomáhat opravdu hodně. Jsem moc vděčná za to,

že takoví lidé ve sboru jsou.

M.Ch. *Kam by měla směřovat vinohradská křesťanská služba dnes?*

M.K. Dneska by bylo dobré se zaměřit hlavně na ty členy, kteří jsou zapsáni v kartotéce, ale se sborem nemají kontakt. A to nejen na ty, kdo dřív chodili a dnes nemohou ze zdravotních důvodů přijít. Myslím, že je potřeba oslovit generaci mladší, než jsou ti, kterým věk nedovolí mezi nás chodit.

Dřív se hodně vykonávaly návštěvy u příležitosti narozenin. Dneska jsme to nahradili posíláním lístků. Posílání je dobré, ale v tomto případě si myslím, že bychom se mohli vrátit k návštěvám. Nechci tím říci, že korespondence neposlouží. Jsou lidé, kteří mohou mít velkou radost jen z dopisu. Vzpomínám si, že jsem jako sborová sestra poslala lístek jedné starší sestře ze sboru, která se nemohla účastnit sborového života. O osobní návštěvu ta paní nestála, a tak zůstalo u dopisů. Jaký může mít i to psané slovo dosah, jsem si uvědomila, až když stará paní onemocněla. Z nemocnice mi volali, že by si přála, abych přišla na návštěvu. Na oddělení jsem se ptala, kde leží, a když mi řekli číslo pokoje, ještě jsem se optala, jestli by mi mohli říci, jak vypadá. Sestřička se na mě podívala, musím říci, dost divně, a tak jsem jí honem vysvětlila, jak se věci mají. „Aha, tak se nezlobte, my totiž o vás víme skoro všechno, jak nám to tady paní vypráví, tak mi přišlo zvláštní, že nevíte, jak vypadá. Teď tomu rozumím“.

A určitě bychom se měli víc zaměřit na návštěvy generace mezi 50. a 60. rokem věku. To jsou lidé, jejichž život nejvíce zasáhl komunismus, a zájem sboru je tu určitě na místě. Návštěvy hodně pomáhají vtáhnout do sborového života.

M.Ch. *Vinohradská křesťanská služba je dnes výlučně „ženským spolkem“. Z čeho to pramení?*

J.K. Je to dobré pro rozhovory, žena si s ženou více rozumí, hraje tu roli i to, že ženy chodily dříve do důchodu nebo nepracovaly na plný úvazek, případně byly v domácnosti. V podstatě to vyplývá z dříve přisuzované tradiční role ženy.

M.K. To jsou asi ty hlavní důvody, ale není to pravidlo. Do práce křesťanské služby se hodně zapojovali Mirek Filipi nebo Vojta Zikmund, bylo by moc dobře, kdyby se do práce zapojili i dnes nějací muži.

M.Ch. *Chvála a díky, které se snáší na adresu křesťanské služby při ohláškách či jiných příležitostech, se většinou týká zabezpečení sborových žaludků. Když jsem přišel do vinohradského sboru, nabyl jsem skoro dojmu, že křesťanská služba se zabývá hlavně výrobou pomazánek a zajišťováním sborového občerstvení. Jak je to s touto stránkou práce?*

Vinohrady mají k dispozici druhé největší sborové prostory v Praze, proto je tu pořádána spousta akcí sborových, ale i církevních a senio-

rátních, a je pravda, že často zajišťujeme i to občerstvení. Občerstvení připravujeme také pro nedělní rozhovory, za tím je velký kus práce. Ale to není hlavní náplní naší služby. Tou zůstávají návštěvy, jejichž hlavním cílem je dnes rozhovor.

mch

Informace ze schůze staršovstva

Staršovstvo na své schůzi 11. září mimo jiné:

- promýšlelo programové téma pro nastávající období „O vyznavačskou posloupnost generací“ a to, jak se toto „předávání štafety“, udržování kontinuity, vztah k tradici, ovlivňování a spolužití různých generací projevuje v životě našeho sboru;
- přijalo rezignaci presbyterky Dagmar Bružové a vyjádřilo vděčnost za její službu sboru. Členem staršovstva s hlasovacím právem se tak stal 1. náhradník br. Jiří Urban;
- zvolilo na čtyřleté funkční období Jakuba Šilara a Aleše Laichtera poslanci a Filipa Krupičku a Matěje Chába náhradníky do konventu Pražského seniorátu;
- s vděčností za veškerou péči, starost a službu organizátorů přijalo zprávu o zdárném průběhu letošního letního tábora dětí našeho sboru;
- přijalo s pochopením žádost Marty Kadlecové o uvolnění z vedení křesťanské služby, zároveň sleduje snahu sester o začátek zásadního rozhovoru o poslání, podobě a statutu křesťanské služby a diakonie v našem sboru;
- vyhovělo žádosti synodní rady o příspěvek k mimořádné celocírkvní sbírce na požárem postižený kostel v Rumburku vyhlášením sborové sbírky na sběrací listinu, ke které bude připojena chrámová sbírka při rodinné neděli 5. října;
- schválilo nákup obalů na zpěvníky v kostele a v sále v 1. patře.

es

Malé ohlédnutí za letním táborem

Tři jindy soupeřící židovské klany, takto v Babylonském zajetí, stály tento den při sobě. Vždyť, co na tom záleží, jste-li Danielovec, Chananjášovec, či Michaeášovec, když stojíte tváří v tvář setnině vojáků? Komu z vás se podaří prorazit obklíčení, kdo z vás unikne a přežije? „Ted!“ , zazní velitelův rozkaz a Židé běží, běží o život. Rány jen prší, lidé padají k zemi, ale přesto se tou vřavou prodralo několik odvážných do bezpečí. Bitva skončila.

Padlí se zvedají: „Tak co, kolik nás doběhlo? Vyhráli jsme?“ Krátká byla chvíle solidarity na letním táboře vinohradského sboru, neboť, nechte se mýlit, jsme to vskutku my, jen trochu jinde. 2 000 let zpátky, v roli zajatých Židů, v Babylonu. My jsme si tu užili! Nejedli jsme maso, vykládali sny, byli jsme mocnými muži říše, ohřáli se v ohnivě peci, přátelili se s králem, který se na chvíli zbláznil, luštili nápis na stěně muži, který ještě tu noc zemřel, a poznali jsme lví jámu zevnitř. Jak vidíte, na nudu jsme si stěžovat nemohli. Běhali jsme, skákali, malovali, modelovali, skládali básně, hráli scénky, prostě, program byl nabitý. Duchovní stránku rozvíjely zvláště ranní a večerní pobožnosti Evy Šormové, Kláry Krupičkové a pana faráře.

Tento tábor byl pro mě neobvyklý: poprvé jsem na sobě nesla určitou zodpovědnost, stála jsem spolu s Lenkou Zelenou v čele rodu Míša-elovců. Nešlo ani tak o to, kdo bude první (ale přiznávám, že jsme prohráli a tak docela jedno mi to nebylo), ale především o to, že jsme vytvořili společenství a poznali se i z jiných stránek.

Děkuji Evě Šormové, panu faráři, Pavlu Coufalovi, Ireně Šebestové, Kláře Krupičkové, Zdeně Novotné, Filipu Krupičkovi, Alence Potměšilové, Luce Rozmáňkové a Benu Šormovi za jejich trpělivost, laskavost a práci, bez které by tenhle báječný tábor nemohl být.

Blanka Uličná

Velikost jednoho průšvihů

Libérie je jediným státem černé Afriky, který nebyl nikdy pod koloniální nadvládou a je nejstarší republikou černého kontinentu. Byla založena na začátku 19. století (1815) svobodnými americkými černochoy a ustavena roku 1847 jako republika. Ústava a právo vycházejí z amerického modelu, vláda je již více než jeden a půl století založena na prezidentském systému amerického typu. Nejrozšířenějším náboženstvím je křesťanství.

Libérie není jen vlast hrošíků, které známe z pražské ZOO. Vedle nich tu žijí lidé, kterým se většinou vede dost mizerně. Ve stínu populárnějších katastrof se tu odvíjí jeden z největších průšvihů planety. Jeho rozměry daleko převyšují utrpení hojně medializované, přesto my o něm většinou mnoho nevíme. Šestiletá občanská válka ze začátku devadesátých let se po tříleté odmlce znovu rozhořela v roce 1999. Boje, které zachvátily celou oblast Libérie i okolní Sierra Leone a Pobřeží Slonoviny, stály život více než 400 000 lidí (v samotné Libérii 250 000), několik milionů lidí bylo vyhnáno ze svých domovů a žijí v uprchlických táborech nebo jako bezdomovci. Celá válka byla nezměrně brutální. Dnes jsou celkem úspěšně uhašeny konflikty v Sierra Leone (díky intervenci brit-

ských jednotek) a v Pobřeží Slonoviny (tady se angažovali Francouzi). Libérie je jen částečně uklidněna mírovými silami pod velením Nigérie. Tradiční partner a historický spojenec této země, Spojené Státy, se k celé věci staví trochu jako vzdálený příbuzný. Situace v zemi není nijak růžová, 80% populace žije pod hranicí chudoby, 40% obyvatel nad patnáct let neumí číst a psát, 70% obyvatel je bez práce a všichni mají vyhlídku, že se v průměru dožijí sotva padesáti let. Od té doby, co se „hodný“ hoch Charles Taylor změnil ve „špatného“ hochy, je složité v konfliktu najít „hodné“ a „špatné“ hochy. Zprávy Amnesty International mluví o mučení a praktikování otroctví oběma stranami a hlavně o zneužívání dětí. Ještě dnes je v Libérii armáda více než 10 000 dětí mezi sedmi a patnácti lety, které nebyly nikdy demobilizovány, celé dětské vojsko čítá podle odhadů 12 000 hlav, navyklých zhruba od osmi let věku na drogy, zabíjení a znásilňování. Tříapůltisícové vojsko mírotvorců z Ghany, Guiney Bissau a Nigérie zatím tvoří pouze nárazníkový pás mezi vládními vojsky a rebely, odchod demokraticky zvoleného diktátora Charlese Taylora celou situaci uklidnil méně, než se očekávalo. Míra chaosu a bídy je pro nás těžko představitelná. Pokud se v myšlenkách obracíme někdy k bolavým místům naší planety, nezapomínejme na Libérii.

Matěj Cháb

Historie vinohradského sboru XI (pokr. z č. 34)

Farář Marek¹ se dal horlivě do práce. Hned v úvodu jeho působení byl staršovstvem znovu projednáván způsob vysluhování svátostí. Bylo usneseno toto: 1) Křest bude vykonáván ve shromáždění v prvou a třetí neděli v měsíci. Nemanželské děti budou křtěny až po sňatku rodičů. 2) Večeře Páně bude podávána členům zapsaným v knize hodovníků a jen hosté budou se vždy hlásiti před vysluhováním Večeře Páně. Těm členům sboru, kteří žijí pohoršlivým životem, bude Večeře Páně odepřena. K Večeři Páně na Nový rok 1904 bylo přihlášeno 27 osob. Dále se projednávala možná koupě pozemků na Korunní třídě. Tento návrh podal kurátor sboru, stavitel Dvořák, s tím, že navržené parcely o celkové výměře 313,6 čtverečných sáhů (v ceně 130 K za čtverečný sáh) by postačily jak pro výstavbu modlitebny, tak pro výstavbu činžovního domu, který by sbor mohl trvale zajistit do budoucnosti.

Sborové prostředky mohly v té době pokrýt nejvýše 1/3 předpokládaných celkových nákladů, ze strany stavitele Dvořáka bylo tedy navrženo financování pomocí dvou hypoték. S tímto návrhem staršovstvo

---

¹L.B. Marek, 29.6.1903–12.10.1921

souhlasilo a zmocnilo kurátora k dalšímu jednání v té věci. 7. ledna 1904 byla uzavřena kupní smlouva a sbor pak dostal souhlas k zahájení úpravy pozemku pro stavbu. Podle předběžné studie akustiky se jevilo vhodné přikoupit ještě pás o šířce 3 m směrem do dvora, a to podél obou parcel. Tento návrh byl po schválení staršovstvem také proveden.

V té době také staršovstvo připravilo statut, který měl vyřešit postavení členů sboru přistoupivších ze sboru klimentského a vyjasnit zásady o štole² a poplatcích za funkce. Podle tohoto statutu byla štola zrušena a určenou výši poplatků dle druhu funkce a kategorie člena sboru vybíral sbor.

31. ledna 1904 byla pak schůze sborového zastupitelstva, na které byly projednány a schváleny tyto body: a) zrušení štoly, jako kompenzaci za ní faráři vypláceno K 250, b) určení povinného saláru a jeho výše v poměru na daň (50%), c) statut nových členů a vztahů ke klimentskému sboru, d) souhlas s prodejem stávající fary a koupě nových pozemků pro stavbu modlitebny a sborového domu. S tím souviselo vypsání konkursu na zadání stavby a zmocnění k zadání projekčních plánů, které bylo uděleno staviteli Dvořákovi. Dále byla schválena zpráva o činnosti sboru za rok 1903 a rozpočet na rok 1904. V posledním bodě bylo projednáno zvýšení počtu členů staršovstva z 6 na 8 a členů zastupitelstva z 30 na 36.

Dne 10. dubna po nové volbě zastupitelů byla na schůzi zastupitelstva projednána otázka předpisu saláru. Byla usnesena „odhadní komise“, která vyměřovala každému výši saláru dle výše osobní daně. Tato zvolená komise měla 12 členů. V této době navštívil sbor také generální sekretář evangelických spolků mládeže, bratr Philidius.

V souvislosti se stavbou vyvstala otázka bohoslužebných prostor. Podle původního plánu měla být stávající modlitebna prodána a stržené peníze užity na stavbu. To se ukázalo být velmi složitým, neboť po dobu stavby by nebyly zajištěny bohoslužebné prostory ani byt faráře. Proto se staršovstvo rozhodlo jednat o půjčce na stavbu, tak aby modlitebna mohla být prodána teprve po dokončení stavby a z výtěžku tohoto prodeje byla splacena část zapůjčených peněz. Při zřizování půjčky bylo zjištěno, že banka bude požadovat přehled o příjmech a majetkových poměrech všech členů sboru, neboť všichni budou ručiteli půjčky. Za tím účelem bylo dohodnuto s pracovníkem městského finančního úřadu, aby za odměnu požadovaný přehled poměrů členů sboru vyhotovil.

Staršovstvo pracovalo na návrzích, které měly být předloženy seniorátnímu konventu. Ty se týkaly zejména zavedení češtiny jako jediného

---

²**štola:** v římské církvi poplatek za různé úkony (svatby, pohřby atp.), v reformovaných sborech poplatek, který odváděli členové sboru ve prospěch kazatele

jazyka pro písemný styk s vrchností církevní a dále povinnosti publikovat veškerá církevní usnesení v církevním věstníku. Dále bylo navrženo, aby se usilovalo o zřízení české evangelické teologické fakulty. Sborem byla připravována konfirmace, zde bratr farář navrhl, aby byli konfirmandi přezkoušeni před staršovstvem a pak krátce také před sborovým shromážděním.

Podle materiálů br. Chadima připravil mch

Program sborových akcí

- 15.9. 19.00 první setkání mládeže
- 16.9. 14.30 schůzka starších věkem — M.T. Zikmund o knize J. Karafiáta *Broučci*
- 18.9. 19.30 schůzka třicátníků s hostem Pavlem Rejchrtem
- 28.9. odpoledne výlet „Po stopách přemyslovských a raně křesťanských“, pořádaný MOKJ Praha 2. Sraz je ve 14.00 ve vestibulu stanice Dejvická (směr Vítězné náměstí) nebo v 15.00 u autobusové zastávky Roztoky–Levý Hradec. Půjde se na Levý Hradec. Výlet je určen pro rodiny s dětmi i jednotlivce všech věkových kategorií, trasa je nenáročná. Všichni jste zváni.
- 5.10. 9.30 bohoslužby Díkčinění za úrodu s Večeří Páně, rodinná neděle. Hostem při ní bude bratr farář Jaroslav Vokoun z Domažlic, téma: „Tajemství jednoty církve.“ Po obědě při kávě schůzka zájemců o internetové stránky našeho sboru.
- 16.10. 19.30 sejití nejen střední generace. Toto setkání zahájí řadu schůzek, na nichž se budeme věnovat různým tématům, navzájem se sdílet a více se poznávat. Tématem bude tentokrát misie.

Schůzky dětí, dorostu a mládeže nejsou ještě definitivně stanoveny. Předškolní děti se budou scházet v pondělí v 16 hodin, školní děti ve třech skupinkách ve středu: ve 14.30, 15.30 a 16.30. Jedna skupinka školních dětí se bude pravděpodobně scházet i v úterý v 16.30. Dorost nejspíše ve středu v 19.00.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází zhruba jednou za měsíc. Redaktory jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz), Jana Šarounová (sarounova@quick.cz) a Jiří Svoboda (freedomek@quick.cz). Jazyková úprava Jana Šarounová. Sazba typografickým systémem L^AT_EX 2_ε a tisk Jiří Svoboda. Hrozen lze též najít na Internetu na URL <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel: 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Uzávěrka tohoto čísla byla 11.9.2003. Náklady na tisk tohoto čísla činily 6 Kč.